

Hà Thủy Nguyên

Cây đàn lãng du

Ai bảo sinh ra làm kiếp ôm chân thần Venus
Hỡi anh chàng ra về phút buồn đau...
(Gió đầu ô – Chu Hoạch)

...Viết cho một buổi tối ở “Guitar Gỗ” Sài Gòn, để nhớ về Guitar Hà Nội...

Tiếng guitar lững thững dạo chơi qua những quãng tâm trạng... Tiếng réo rắt như dao đâm vào tim. Tiếng mơn man xoa dịu những cơn đau vật dầy vò tâm trí ta. Từ lúc nào ly cà phê đã gắn liền với thứ âm nhạc lãng du ấy.

Ngồi ở góc khuất của một quán guitar café, trước mắt là những người cầm lặng, chờ đợi... say đắm chìm trong tiếng nhạc. Tiếng guitar dẫn dụ hồn ta ra giữa một thảo nguyên mênh mông đầy nắng và gió, xanh mướt cỏ non... Nơi ấy, ta như một con Nhân Mã tung vó bay trong tự do... Rồi tiếng guitar lại dẫn ta về một góc phố Hà Nội, một quán trà đá đêm với ngọn đèn dầu khuya tù mù. Nơi ấy, ta hòa vào đám người đêm lưu lạc ngóng đợi ánh sáng mặt trời... Khắc khoải... Khắc khoải... Một tiếng rao đêm đánh thức ta... Ta đi theo vào một ngõ nhỏ vắng quanh co... Nơi ấy, tiếng guitar cũng quanh quất, u buồn.

Dân nghiện guitar không ai mà không nhớ tới bộ phim về anh chàng sát thủ chơi guitar. Sau những phút tàn sát, anh ta lại quay về với cây đàn guitar, tự tình trong cô đơn và khao khát tự do... Bóng dáng của những guitarist trong lúc “phiêu” thường gợi cho ta cái cảm giác cô độc như vậy. Một anh chàng lãng tử, khoác cây guitar đi lang thang một mình... Anh ta lúc nào cũng cười... cười vì tự do và cô độc. Một bi kịch không hiểu nên cười hay nên khóc. Loài người biết hàng ngàn năm nay chạy đi tìm tự do, khao khát tự do... mà không chịu hiểu rằng muốn tự do thì phải cô độc. Đánh đổi để lấy tự do phải chấp nhận nỗi buồn, nỗi cô đơn... Mà loài người cũng sợ cô đơn... Chao ôi, một loạt những mâu thuẫn phức tạp trong cái sự muốn của loài người.

Suy cho cùng, buồn thì đã sao, cô đơn thì đã sao... Xưa nay chỉ có nỗi buồn mới cứu được nhân loại, niềm vui vẫn làm người ta ngộ nhận và lãnh cảm... Nỗi buồn sinh ra thơ ca, văn chương, hội họa và... âm nhạc... Âm nhạc gom những nỗi buồn, gắn kết những tâm hồn buồn, hòa tan cái buồn... và rồi cái buồn trong mỗi người được chia đều ra. Với một ai đó sẽ bớt buồn hơn, với một ai đó sẽ tăng thêm...

Tâm trạng của mỗi người trong quán guitar café cũng vậy... Người nhắm mắt đóng cửa theo tiếng nhạc, người gục đầu suy nghĩ gì chẳng biết, người nhìn vào vô định tiếc nhớ về điều gì đó... Thế nhưng sau mỗi nhạc khúc, nét mặt họ dần ra, thư thái... Nỗi buồn vơi đi..

Còn anh chàng nghệ sĩ, anh thế nào? Anh có thấy cô đơn? Anh lấy cô đơn như một niềm tự hào. Giữa cõi người, anh chỉ biết đến cây đàn, chỉ có anh và âm nhạc. Tiếng guitar cũng cô đơn như anh, cũng phóng khoáng như anh. Đừng bao giờ thôi lang thang, đừng bao giờ thôi cô đơn, đừng bao giờ thôi buồn chán...